ପ୍ରବନ୍ଧ

ତା.୨୭.୦୩.୨୦୧୮

ପାଲି

ପୁଲିସ୍ କବି-ରଂଜୀତ ପଧାନ

କେଭେ ଖରା ପାଲି, କେଭେ ଦସରା ପାଲି, ଏଛେନ୍ ରଜାର୍ ପାଲି, ତେହେରୁ ମନ୍ତିରିର୍ ପାଲି, ଏସୁର୍ ବଡ୍‌ଖାର୍ ପାଲି ପର୍‌ହୁର୍ ମାଁ ଝିଅର୍ ପାଲି, ଆଏଜ୍ ଭୀମର୍ ପାଲି କାଏଲ୍‌କେ ଦୁଶାର୍ ପାଲି, ଏନ୍‌ତା କେତେ ରକମର୍ ପାଲି ଅଛେ । କେନ୍‌ସି ଗୁଟେ କାମ୍‌କେ ଝନ୍‌କର୍ ମୁଡ଼େଁ ଗୁର୍‌ଦୁ ଟେ ଭିଡ଼ାନ୍ ନାଇଁ ପଡ଼୍‌ବା ବଲିଁ ଆମେ ସେ କାମ୍‌କେ ଟିକେ ଢିଲା ସୁସ୍‌ତି ଥି କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି, ପାଲି କରିଥିସୁଁ । ଇ ପାଲିର୍ କଥା ଆମେ ପୁରାନ୍ ଯୁଗେଁ ଭି ନୁର୍‌ମା ବଏଲେଁ ପାଇ ପାର୍‌ମା । ଯେନ୍ତା ମଡ଼ାଖିଆ ଅସୁର୍ ନିକେ ସବୁ ରାଏଜୁଁ ଘାଏ ଘାଏ କରି ପାଲି କେ ପାଲି ଖାନାପିନା ମଡ଼ାପିଠା ପୁହୁଁଚି ଯାଉଥିଲା ପରେ । ହେଲେଁ ଇ କଲିଯୁଗେଁ ଇ ଶିଖିତ୍ ସମାଜ୍ ଥି ଏଛେନ୍ କା ଯେନ୍ ଗୁଟେ “ପାଲି” ଘରେଁ ଘରେଁ ଚାଲୁଛେ ସମ୍‌କରି ଲାଗିଁ ଗୁଟେ ଅଡ଼ାବସା ବିଷେ ଆଏ । ସେଟା ହେଉଛେ ମା’ ବୁଆର୍ ପାଲି । ଯେ ମା’ ବୁଆ ହେତ୍‌କି ଦୁଖେ କଷ୍ଟେଁ ଆମ୍‌କୁ ଜନମ୍ ଜାଏତ୍ କଲେ, ପାଠ୍ ଶାଠ୍ ପଢ଼ାଲେ , ମୁନୁଷ୍ ମାକଡ଼୍ କଲେ , ଆଏଜ୍ ଆମର୍ ଗିଜ୍‌କେ ହାତ୍ ପୁହୁଁଚି ଗଲା ଉତାରୁଁ ନିଜ୍‌କେ ବଢ଼େ ଶିଖିତ୍ ବଲୁଛୁଁ ଆରୁ ସେ ମାଁ ବୁଆକୁଁ ଛେଲିଆ ଲେଁଡ଼ିଆ ଲେଖେନ୍ ବଡ଼୍‌ଖାଟା ମାସେ, ମଝିଆଁ ଟା ମାସେ, ସୁରୁ ଟା ମାସେ କରି ପାଲି କରୁଛୁଁ, ଧେତ୍, ଧିକ୍ ଯଉ ଆମର୍ ପୁଓ ଜନମ୍ ।

କୁରୁଆଁ ,ବରଗଡ଼

ପରଂପରା
କୋଶଲି/ସମ୍ବଲପୁରି ଇ-ପତ୍ରିକା
paramparaemagazine.wordpress.com
parbasikutum@gmail.com